

ਪਾਨ ੧ ਵਰਕਨ...

महिलावरील अत्याचारामुळे महाराष्ट्राची..

जखमी अवस्थेत पडलेली होती ते पाहताच पोलीस पथकातील एका हवालदाराने वॉचमनकडून टेपोची चावी घेऊन तातडीने त्या महिलेला राजावाडी रुणालयात दाखल केले. त्यानंतर तिथे तिच्यावर उपचार सुरु झाले. मात्र तिला जास्त रक्तस्राव झालेला असल्याने ती बेशुद्ध अवस्थेत होती. परिणामी पोलिसांना तिचा जवाब नोंदवता आला नाही. मात्र तिच्यावर उपचार करणाऱ्या डॉक्टरांनी सांगितले कि तिच्यावर बलात्कार तर झालाच आहे, पण तिच्या प्रायव्हेट पार्टमध्ये काहीतीरी लोखंड सदृश्य वस्तू घुसवलेली असल्याने तिच्या गुप्त भागातून खूप रक्तस्राव झालाय. मात्र त्या महिलेवर डॉक्टरांचे एक पथक उपचार करीत असतानाच काल सकाळी तिचा मृत्यू झाला. या घटनेमुळे संपूर्ण मुंबई हादरली. महापौर किशोरी पेडणेकर यांनी राजावाडी रुणालयात जाऊन सर्व माहिती घेतली. यावेळी त्या महिलेच्या नाजूक भागावर अत्यंत निर्दयपणे अत्याचार केल्याच्या माहितीला त्यांनी दुजोरा दिला. त्यानंतर या प्रकरणातील आरोपी मोहन चौहान याला अटक करून न्यायालयात नेले असता न्यायलयाने त्याला १० दिवसांची पोलीस कोठडी दिली आहे. सदर आरोपी हा उत्तर प्रदेशातील आहे. त्याच्यावर पोलिसांनी भा.द.वी. ३७६, ३०२ प्रमाणे गुन्हा दाखल केला आहे. तसेच सरकारने या प्रकरणाच्या तपासासाठी एसआयटी स्थापन केली. सहाय्यक पोलीस उपआयुक्त ज्योत्स्ना रासम सदर गुन्ह्याचा तपास करून एक महिन्यात अहवाल देणार आहेत. स्वतः मुख्यमंत्र्यांनी या प्रकरणात लक्ष घातले असन जलदगती न्यायालयात खटला आतला चालणार आहे.

उसन्या पैशाचा वाद प्राणावर बेतला..

लॉकडाऊन कालावधीत पोंगे, शेंगा, कुरकुरे विक्रीवर मोठा परिणाम झाला होता. मित्रत्व निभवाण्या सोमनाथने कठीण परिस्थितीत भाड्याच्या घरात राहण्या भिकनला वेळेवेळी आर्थिक मदत केली होती. बघता बघता सोमनाथने भिकनला केलेली आर्थिक मदत पन्नास हजार रुपयांपर्यंत जाऊन भिडली होती. कोरोना व लॉकडाऊनमुळे प्रथेकाला आपली आर्थिक बाजू जबाबदारीने सांभाळण्याची वेळ आली होती. गेल्या काही महिन्यापासून भिकन हा धुळे शहराच्या देवपूर परिसरातील जगन्नाथ नगर भागात भाड्याच्या घरात राहण्यास आला होता. यावेळी देखील भिकनला सोमनाथनेच मदत केली होती. आतापर्यंत भिकनला मदत करणारा सोमनाथ स्वतःच आर्थिक अडचणीत आला होता. त्यामुळे भिकनकडे आपले पैसे मागावे असे त्याला वाटत होते. मात्र भिकनची आर्थिक परिस्थिती लक्षात घेता त्याला पैसे मागण्यासाठी सोमनाथचे धाडस होत नव्हते. मात्र आपली आर्थिक अडचण दुर होणे देखील तेवढेच गरजेचे होते. आर्थिक कोंडी झाल्यामुळे सोमनाथ हवालदिल झाला होता. भिकनकडे असलेले पैसे मागण्यासाठी सोमनाथच्या पत्नीने त्याच्याकडे तगादा लावला होता. भिकनकडे पैसे बाकी असल्याचे सोमनाथच्या पत्नीला माहित होते. पत्नीचा तगादा आणि पैशांची अडचण लक्षात घेता नाईलाजाने सोमनाथने भिकनकडे पैशांची मागणी सुरु केली. मात्र जवळ पैसे नसल्यामुळे भिकन देखील हत्तबल झाला होता. कोरोना व लॉकडाऊनमुळे अडचणीत आलेल्या भिकनने नातेवाईकांकडून देखील उधारीने पैसे घेतले होते. त्यामुळे तो आर्थिकदृष्ट्या जाम झाला होता. त्याच्यामागे नातेवाईकांचा देखील उधार दिलेल्या पैशांसाठी तगादा सुरु होता. लॉकडाऊन संपल्यानंतर जेमतेम सुरु झालेल्या कामातून त्याचा घरखर्च कसाबसा भागत होता. नातेवाईकांची व सोमनाथची देणी देण्यासाठी भिकनने एका वित संस्थेकडे कर्जाची मागणी केली होती. सत्तर हजार रुपयांचे कर्ज क्सेबसे मंजूर झाले होते. त्या रकमेतून आधी नातेवाईकांची देणी देण्याचा भिकनचा प्रयत्न होता. मात्र त्यातील पन्नास हजार आपल्याला मिळावे असा सोमनाथचा भिकनकडे आग्रह होता. मात्र अगोदर नातेवाईकांची उधारी अगोदर देण्यासाठी भिकनची पत्नी शितल आग्रही होती. त्या कोंडीत भिकन सापडला होता. अगोदर नातेवाईकांची देणी द्यायची असल्याचे भिकनने सोमनाथला सांगीतले होते. मात्र अगोदर आपले पन्नास हजार द्यावे असा सोमनाथचा सुर होता. सोमनाथची पत्नी भिकनकडील पैसे काढण्यासाठी आग्रही होती. इकडे नातेवाईकांचे पैसे अगोदर देण्यासाठी भिकनची पत्नी आग्रही होती. मंजूर झालेल्या कर्जाची रकम हाती पडण्यापुर्वीच दोन्ही कुटूंबात हा वाद सुरु झाला होता. २२ जुलै रोजी सोमनाथने भिकनची पत्नी, शितलची भेट घेवून पन्नास हजार रुपयांची मागणी केली. यावेळी शितलने अगोदर नातेवाईकांचे पैसे दिल्यानंतर तुमचे पैसे दिले जातील असा सुर आवळला. मोठ्या प्रमाणात अडचणीत आलेला सोमनाथ पार वैतागला होता. संतापाच्या भरात तो शितलला म्हणाला की भिकनने माझे पैसे एक-दोन दिवसांत दिले नाही तर मी त्याचा गेम करून टाकेन. वैतागलेल्या सोमनाथच्या मुखातून संतापाच्या भरात असे शब्द निघाले होते. पैशासाठी सोमनाथ आपल्या पतीच्या जीवावर उठणार असल्याचे समजताच शितलचा देखील संताप अनावर झाला. 'स्वतःला माझ्या पतीचा जीवलग मित्र म्हणवतोस आणि पैशासाठी त्याचा जीव घेण्याची भाषा करतो, जा नाही देत तुझे पैसे, काय करतोस तू मी पहातेच,' असा शितलने त्याला दम भरला. ज्या मित्राला आपण वेळेवेळी अडीअडचणीत मदत केली त्याच्या पत्नीकडून असा दम मिळणे सोमनाथला अपेक्षीत नव्हते. त्याच्या मनाला फार वेदना झाल्या. त्याच्या मनात विचारांची खळबळ माजली. विचारांच्या गर्तेत तो घरी परत आला. भिकनने आपले पैसे परत दिले नाही तर करायचे काय? लोकांची देणी कशी दिली जाणार या विचारानेच तो भयभीत झाला होता. परिस्थिती मनुष्याला संतप्त होण्यास भाग पाडत असते. पैशासाठे नाती व संबंध बिघडतात हे सोमनाथ व भिकन यांच्यातील व्यवहारातून पुढे आले. दोघात मैत्री असली तरी पैशांचा व्यवहार दोघात वितुष्ट निर्माण होण्यास कारणीभुत ठरला. कोरोना व लॉकडाऊनमुळे दोघे अडचणीत आले होते. उधार दिलेले पैसे परत करण्यास भिकनकडून होत असलेली टाळाटाळ लक्षात आल्यावर सोमनाथच्या मनात भिकन व त्याच्या पत्नीबद्दल तिरस्कार निर्माण झाला होता. भिकनच्या पत्नीचे बोलणे ऐकून तर सोमनाथच्या मनाची घालमेल वाढली होती. तो फारच अस्वस्थ झाला होता. त्याचे कामात लक्ष लागत नव्हते. जा नाही देत पैसे हे भिकनच्या पत्नीचे वाक्य त्याच्या कानावर सारखे सारखे आदलत होते. २६ जुलै रोजी त्याची मानसिकता पार बिघडली होती. त्याने एक धारदार सुरा सोबत घेतला. भर दुपारी त्याने भिकनच्या घराची वाट धरली. लोकांची देणी त्याला स्वस्थ बसू देत नव्हती. त्यातच भिकनच्या पत्नीचे बोल त्याला हैरान करून सोडत होते. त्याचे मन बधीर झाले होते. नेहमी पुढच्या दाराने भिकनकडे जाणारा सोमनाथ आज मागण्यादरवाजाने भिकनच्या घरात शिरला. नेमका हाच प्रसंग परिसरातील सीसीटीव्हीट कैद झाला. भिकनची वृद्ध आई घराच्या पुढच्या खोलीत नातवंडासमवेत बसली होती. भिकन कुरेतरी बाहेर गेला होता. भिकनची पत्नी शितल स्वयंपाकघरात कामकाज करत होती. शितल स्वयंपाकघरात असतांनाच सोमनाथ तिच्याजवळ गेला. सोबत आणलेल्या धारदार

बातम्या

सोमवार दि. १३ सप्टेंबर २०२९ ते शनिवार दि. १९ सप्टेंबर २०२९

क्राईम सृष्टि

चाकूने त्याने शितलवर सपासप वार केले. शितल रक्ताच्या थारोव्यात जमिनीवर कोसळण्यास वेळ लागला नाही. सोमनाथ तसाच मागच्या दाराने पळून जाण्यात यशस्वी झाला. शितलची आरडाओरड ऐकून तिची सासू धावतच स्वयंपाकघरात आली. स्वयंपाकघरातील दृश्य पाहून तिने देखील आरडाओरड करत परिसरातील लोकांना जमा केले. या घटनेची माहिती पश्चिम देवपूर पोलीस स्टेशनला समजताच पो.नि. रविंद्र देशमुख व त्यांचे पथक तातडीने घटनास्थळी दाखल झाले. घिकनला या घटनेची माहिती समजताच तो देखील तातडीने घरी परत आला. शितलचा मृतदेह शवविच्छेदनकामी रुग्णालयात रवाना करण्यात आला. नागरिकांनी दिलेल्या माहितीतून संशयीत मण्णून भिकनचा मित्र सोमनाथ कुवर याचे नाव पुढे आले. परिसरातील सीसीटीहीच्या माध्यमातून केलेल्या तपासात सोमनाथ कुवर हा घटनेच्या दिवशी व वेळी मागच्या दरवाजाने घाईद्याईत आत येतांना व बाहेर जाताना आढळून आला. त्याचा तपास केला असता तो फरार झाला असल्याचे निष्पत्र झाले. त्यामुळे संशयाची मुई सोमनाथवर फिरु लागली. पश्चिम देवपूर पोलीस स्टेशनला सोमनाथ कुवर याच्याविरुद्ध शितलच्या खूनाचा गुहा दाखल करण्यात आला. या घटनेचे वृत्त लिखान सुरु असेपर्यंत सोमनाथ कुवर फरार होता.

प्रवाशांची शिकार करताना आडवे झाले...

जवान बिष्णु श्रेष्ठ हा मौर्या एक्सप्रेसमधून आपल्या गावी जाण्यास निघाला होता. नेपाळला जाण्यासाठी सुरुवातीचा रांची ते गोरखपूर असा ट्रेनचा प्रवास त्याला करावा लागत होता. सैन्यदलात कर्तव्यावर असताना गाजविलेल्या विविध युद्ध कामगिरीचा आठवणीरुपी खजिना त्याच्यापाशी होता. गाडीत खिडकीशेजारील जागा त्याला मिळालेली होती. या जागेसाठी त्याचे तिकीट आरक्षित होते. खिडकीतून बाहेरील निसर्गसौदर्य न्याहाळत आणि सैन्यदलातील आठवणी जागवत तो निघाला होता. आता सेवानिवृत्तीनंतरचे उर्वरित आयुष्य कसे घालावायचे याचाही तो विचार करत होता. पण तशी त्याला फारशी फिकीर नव्हती. सैन्यदलातून निवृत्त होताना हाती पीएफ आलेला होताच, शिवाय तह्यात पेशनही लागू झालेले होते. सैन्यदलातून निवृत्त झालेला असल्यामुळे खाजगी क्षेत्रात कुठेही छोटी-मोठी नोकरी सहज मिळण्यासारखी होती. नाहीच मिळाली तर गावी आपली शेती आहेच! त्यामुळे निश्चित आणि संतुष्ट मनाने त्याचा प्रवास सुरु होता... आपल्याच विचारात व्यस्त असलेल्या बिष्णुला आपल्या आजूबाजूला कोण कोण प्रवासी येऊन बसलेत, याचे भानही नव्हते. गाडी जसजसी पुढे सरकत होती, एकेक स्टेशन मागे टाकत होती, आतील प्रवासी चेहे बदलत होते... काही चेहेरे मात्र तेच होते... बहुधा तेही लांब पल्ल्याचे प्रवासी असावेत... बिष्णु गाडीत बसला तेव्हा सकाळची वेळ होती. दुपार, संध्याकाळ आणि रात्र सरली तरी विशेष काहीच घडत नव्हते. फक्त डब्बातले काही प्रवासी आता पेंगळले होते. बिष्णुच्या डोळ्यांवाही आता झागापूर येत होती. सैन्यदलातून निरोप घेताना मिलिट्री कॅटिनमधून त्याने परतीची शिदोरी बांधून घेतली होती. तिच्यावर हात आडवा करून आता बिष्णुही आडवे होण्याचा विचार करू लागला. मिलिट्रीची वळकटी नीट उशाशी ठेवून, घरच्यासाठी घेतलेल्या विविध जिन्सांची बग सीटखाली साखळीने नीट बांधून बिष्णुने एकदा सभोवार नजर फिरवली. आल इज वेल असल्याची खात्री झाल्यावर तो सीटवर आडवा झाला आणि काही क्षणांतर निवृद्देविच्या अधीन झाला... अचानक त्याला जाग आली! कोणीतरी त्याच्या अंगावरील चादर खेचली होती आणि त्याला हात लावून हलवले होते. हा काय प्रकार आहे, मण्णून त्रासिक मुद्रेने बिष्णुने डोळे उघडले आणि गाडीतील लाईट त्याच्या डोळ्यांवाही आला... त्याने आधीच बारीक असलेले त्याचे डोळे आणखीनच मिचमिचे झाले. पैसा निकालो, चलो! कोणीतरी त्याच्या अंगावर खेकसले. पैसा? कशासाठी? क्षणभर त्याला काही कळेना. पण एव्हाना त्याच्या कानांवर डब्बातले किंचलण्याचे, रडण्याचे आवाज पडले होते... अच्छा, मण्णजे दोरेडेखोर घुसलेत गाडीमध्ये तर... बिष्णु स्वतःशीच पुटपुटला. त्याच्यावर खेकसणाऱ्या दोरेडेखोराकडे त्याने पहिले आणि मण्णाला, मी भारतीय सैन्यदलातील जवान आहे!. हे एकताच त्याच्यावर खेकसणारा दोरेडेखोर चपापला आणि त्याने आपला मोर्चा दुसरीकडे वळवला. तो आता इतर प्रवासांवर डाफरू लागला. बिष्णुने पाहिले, पूर्ण डब्बात हैदोस सुरु होता. मोठी टोळी ट्रेनमध्ये घुसलेली होती. दहा-बारा जण तर त्याला तो होता त्या जागेवरूनच दिसत होते. पण अजून काहीजण असावेत. कारण इतर डब्बांतूनही रडण्या आरेडण्याचे आवाज ऐकू येत होते. गाडी थांबलेली होती. बिष्णुने खिडकीबाहेर पाहिले. बाहेर मिट्टु काळोख होता, याचा अर्थ गाडी जंगलात उभी होती... मण्णजे पोलीस वैगे येण्याची आशाच नव्हती. पूर्ण डब्बात दोरेडेखोरांची दहशत पसरलेली होती. निरपाराध प्रवाशांना मारझोड सुरु होती. प्रत्येक प्रवाशाच्या खिंवात बिनदिक्त हात घालून दोरेडेखोर हाताला लागतील ते पैसे काढून घेत होते. मोर्बाईल तर सर्वचिन्ह काढून घेतलेले होते. काहीजणांकडे लपटाप होते. तेही काढून घेण्यात आले. महिलांच्या अंगावर सोन्याचे दागिने होते. पुरुषांच्या बोटात सोन्याच्या अंगठ्या ब गळ्यात सोनसाखळ्या होत्या. त्याही बदमाशांनी तातडीने घेतलेल्या दोरेडेखोरांचा सामना करू शकत नव्हते कारण दोरेडेखोर संख्येने खूपच जास्त होते आणि विशेष मण्णजे ते हत्यारबंद होते. बिष्णुलाही सुरुवातीला काय करावे ते सुचेना. कारण तो वीर जवान असला तरी आपल्या कळवापासून दूर एकात्र होता आणि त्याला दोरेडेखोरांनी लुटलेले नव्हते. त्याच्या हातात यावेळी शस्त्रही नव्हते... इतक्यात नको तो प्रकार घडला. बिष्णुने पहिले की, दोरेडेखोरांनी एका १८ वर्षांच्या सुंदर युवतीकडे आपला मोर्चा वळवलेली होता. प्रवाशांना लुटून झालेले होते. खूप दौलतजादा जमा झालेली होती. पण काहीच प्रतिकार न झाल्याने दोरेडेखोरांची नियत चळली होती. त्यांच्यातला सैतान आता जागा झाला होता. आपल्याला अडविणारे इथे कोणीही नाही, हे लक्षत आल्यावर त्यांची वासना चाळवली आणि त्या सुंदर तरुणीकडे ते झेपावले व तिच्याशी बळजबरी करू लागले. ती असहाय्य तरुणी मदतीसाठी सहगवाशांना साद घालू लागली. पण अवघे सारे बंदच झाले होते, त्या क्षणी... पुरुषांचे पुरुषपण लोप पावले होते... पण बिष्णु आता अस्वस्थ झाला. आपल्यासमोरे एका तरुणीवर अत्याचार घंटपणे बघत राहणार, ही कल्पनाच त्याला असह्य झाली. त्याच्या मनात आपल्या पलटणीचे ब्रीदावाक्य आता रुंजी घालू लागले... भ्यादाचे जीणे जगण्यापेक्षा मृत्यू बरा!... आणि त्या ब्रीदावाक्याच्या स्मृतीने त्याच्यात वीरशी संचाली. त्याचेवेळी त्याला आठवले की, गुरुखा असल्यामुळे त्याला कूकरी हे घातक शश जवळ बाळगण्याची मूढा होती... ती कूकरी त्याच्या उशाशी असलेल्या बळकटीटी होती. त्याने क्षणार्धात वीरशी आणि जोरदार गर्जन करत तो दोरेडेखोरांवर तुटून पडला... आपल्या समोर उभ्या असलेल्या दोयांना त्याने एकेका फटक्यातच गारद केले आणि तो त्वेषांने पीडित तरुणीवर ओणव्या झालेल्या दोरेडेखोराकडे झेपावला. त्याने त्याच्या पेकाटात सणसणीत लाथ हाणली. अचानक झालेल्या या हल्ल्याने

कामांध दोरेडेखोरीची वासना खाडकन् उतरली, पण एव्हाना तो दोन फूट पलिकडे मधल्या पसेजमध्ये फेकला गेला होता. तो बहुधा टोळीचा सरदार असावा. कारण त्याला लाथाडलेले पाहून सगळेच डाकू बिष्णुच्या दिशेने धावले व सगळ्यांनीच शश घरजली. पण बिष्णु हा कच्या गुरुचा चेला नव्हता. तो वीर भारतीय जवान होता. त्याने अंगावर धावून आलेल्या दोरेडेखोरांवर हातातील कूकरीने चपळाईने वार केले. यात आणखी एक दोरेडेखोर जागीच ठार झाला तर काही जण जखमी झाले. इतक्यात एका दोरेडेखोराने बिष्णुवर चाकू चालवला. छातीवर होऊ घाललेला वार बिष्णुने डाव्या हाताने अडवला. यात त्याच्या हाताला जखम झाली. आपली बाजू पडली तर या ट्रेसमध्ये हलकट्योळ माजेल, अत्याचारांचा कळस होईल, हे ध्यानी येऊन बिष्णुने चपळाईने वासनांद म्होरक्यालाच पकडले आणि त्याच्या गळ्यावर हातातील धारदार कूकरी रेखून त्याला मानवी ढाळ बनवले आणि तो त्याच्या आडून दोरेडेखोरांशी झाटपट करू लागला. या झाटपटीत आठ दोरेडेखोर जखमी झाले. एका वीर जवानाने एकत्याने तीन दोरेडेखोर ढगात पाठवले आणि आठ जणांना गंभीर जखमी केले व म्होरक्याही आवळून धरला, हे दृश्य पाहिल्यावर आपले काही खेरे नाही, हे जाणून बाकीचे डाकू ट्रेसमधून उड्या टाकून पळाले... या सर्व झाटपटीत बाकीच्या सर्व प्रवाशांनी बच्याची भूमिका घेतली. ते लुटले गेलेलेच होते, पण एक स्थीरी डोळ्यासमोर अब्र जाण्याचा प्रसंग उभा राहिला तरी ते जागचे हललेले नव्हते. त्यांचे षंडात रुपांतर झालेले होते... पण आता डाकू पळून घेल्यावर काही गोटी घडल्या. ट्रेस सुरु झाली. मोर्टमने रेल्वे पोलीस आणि स्टेशन मास्टरांशी वाकीटाकीवरून संवाद साधून झाल्याचा प्रकाराची माहिती दिली. सहप्रवाशांनी आता हाती लागलेल्या दोरेडेखोरांच्या मूसक्या आवळूला... सगळेजेण आता बिष्णुकडे कौतुकाने पाहू लागले. काही वेळातच पुढचे चित्रंजन हे स्टेशन आले. रेल्वे स्टेशनवर दोरेडेखोरांना ताब्यात घेतले व पंचनामा करण्यास सुरुवात केली. आता प्रवाशी पोलिसांशी भांडू लागले. इतका कठीण प्रसंग आला, तर पोलीस कुठे होते, काय करत होते, पोलिसांचा दबदबा नाहीसा झाला का, पोलिसांशी वाकीटाकीवरून दोरेडेखोर माहितीतले असणार... वगैरे नेहमीचे चेप दोरेडेखोर उपचार सुरु होते. त्याच्या पाठीवर त्याला झालेली जखम ही खोल होती. ती भरून यायला वेळ लागला. एव्हाना पोलिसांनी ताब्यात घेतलेल्या दोरेडेखोरांना बोलते केले. तिथे पुढील दोन महिने बिष्णुवर उपचार सुरु होते. त्याच्या पाठीवर त्याला झालेली जखम ही खोल होती. ती भरून यायला वेळ लागला. एव्हाना पोलिसांनी ताब्यात घेतलेल्या दोरेडेखोरांना बोलते केले. तिथे पुढील दोन महिने बिष्णुवर उपचार सुरु होते. त्याच्या पाठीवर त्याला झालेली जखम ही खोल होती. ती भरून यायला वेळ लागला. एव्हाना पोलिसांनी ताब्यात घेतलेल्या दोरेडेखोरांना बोलते केले. तिथे पुढील दोन महिने बिष्णुवर उपचार सुरु होते. त्याच्या पाठीवर त्याला झालेली जखम ही खोल होती. ती भरून यायला वेळ लागला. एव्हाना पोलिसांनी त

ਪਾਨ ੧ ਵਰਕਨ...

कुटुबाला होणारा त्रास भलताच वाढला..

नसल्याने ते मित्राच्या सगतीने दारू पित आपला दिवस घालवित होते. अलिकडे त्याचे दारू पिण्याचे व्यसन फारच वाढले होते. दारू पिऊन आले की घरात बायको मुलाबरोबर कोणत्या ना कोणत्या कारणातून भांडण काढून विनाकारण त्यांना शिवीगाळ करीत होते. याचा राग अमोल याला येत होता. तो आता तरुण असल्याने आपल्या समोर आपले वडिल आपल्या आईला दारू पिऊन शिवीगाळ करीत मारहाण करीत असल्याने त्याला वडिलांचा राग येत होता. त्यांने वडिलांना तसे बन्याच वेळेला समजावून सांगून पप्पा, तुम्ही दारू पिऊन येऊन आईला शिवीगाळ करून तिला मारहाण करू नका असे सांगितले होते. परंतु दत्तात्रय हे सांगून ही ऐकणाच्यातील नव्हते. उलट ते मुद्दामच जास्त दारू पिऊन येवून घरात धिंगाणा करीत लोकांना तमाशा दाखवित होते. वडिलांच्या अशा वागण्याने अमोलची चार मित्रात अब्रू जात होती. ते मित्र ही त्याला तुझे वडिल असे कसे काय वागतात? म्हणून विचारीत होते. आई वडिलांच्या भांडणात त्याची गोची होत होती. आपण मोठे झालो आपले लग्न व्हायचे आहे तरी ही आई वडिलाची भांडणे काही मिट्ट नव्हती. वडिलांच्या तोडन घाण

संशयाच्या वणव्यात अंतकरण पोट

पत्नीचा कायमचा काटाचं काढण्यात आला. अंबरनाथ शहरातील शेवाजी नगर पोलीस ठाण्याच्या हृदीतील गायकवाड पाडा येथे २५ अ०गस्ट रोजी घडली. पत्नी मुशीला हीच दीड महिण्यापूर्वी आरोपी पत् नुजर सोबत एका मंदिरात लग्न झाले होते. त्यानंतर ती उल्हासनगरच्या नम्प-५ येथील गायकवाड पाडा येथे एका भाड्याच्या खोली सूरभी बोबत राहत होती. पती सुरज याला दारुचे प्रचंड व्यसन होते. घरी दारुचे वेळन आल्यावर पत्नीशी रोजच खटके उडत होते. पुन्हा जबर वाचा २५ अ०गस्ट रोजी झाले. त्यावेळी राहत्या घरात तिच्यावर रागाच्या रागात तिच्या परकरच्या लेसने गळा आवळून चेहन्यावर रँकेल टाकावेला जावळून हत्या केली. मृत मुशीलाची हत्या करून घराला कुलूनावून पडून गेला होता. हत्या झाल्यानंतर सात ते आठ दिवसांनी मृतदेहाची दुर्गंधी सुटल्यामुळे परिसरात एकच खळबळ उडाली. आपल्या घरात मृतदेहाला दुर्गंधी सुटल्याची माहिती मिळतानंतर मालकाने पोलिसांच्या सहाय्याने घरचे दार उघडले असता कुजलेल्या अर्धवर्ट जळालेल्या अवश्येत महिलेचा मृतदेह मिळून आला. हत्याल्यापासून आरोपी पती सुरज हा पळून गेला होता. उल्हासनगर गुन्हांच्या पथकाने तपास करून आरोपीची माहिती काढली. आरोपी सुरज हा मजुरी करणारा नाका कामगार होता. तो नाक्यावर येण्यास मृतल्याची गुस माहिती पोलिसांना मिळाली असता गुन्हे शाखेच्या पोलिसांनी त्या ठिकाणी सापळा रचत सूरजला ताब्यात घेटले. उल्हासनगर गुन्हे शाखेनं याप्रकरणी समांतर तपास करत सुरजच्या उसक्या आवळल्या. त्याच्या चौकशीत त्याने पत्नी मुशीलाच्या हत्येच्या नुबुली दिली. यानंतर त्याच्याविरोधात हत्येचा गुन्हा दाखल करून याला अटक करण्यात आली असल्याची माहिती गुन्हे शाखा युनिट रिष्ट पोलीस निरीक्षक महेश तरडे यांनी दिली आहे.

आहमी मेला होता हो काया ३५ वास दाख पित हो

पान ८ वर्णन....

झोपू योजनेतील झोपडीधारकांना बेघर..

पुरवणी परिशिष्ट-२ मध्ये पात्र ठरलेल्याच्या पात्रतेबाबत खात्री करून संबंधित विभागास प्रस्तावित करावे असा आदेश काढण्यात आल त्यामुळे या आदेशबाबतची माहिती संबंधित झोपडीधारकांना लेखी किंवा तोंडी अथवा प्रसार माध्यमाद्वारे तरी द्यायला हवी होती पण एक अधिकान्याच्या सही बाबत संशय घेऊन लाखो झोपडपट्टी वासींनांन अपात्र ठरवणे आणि त्याबाबतची माहिती लपवून ठेवण्याचा अक्षम्य गुन्हा एस. आर.ए.च्या अधिकांयांनी केला आहे. आणि त्याची शिक्षा आता मुंबईतील झो.पु.योजनेच्या लाखो लाभार्थी झोपडीधारकांना भोगार्व लागणार आहे कारण अपात्र झोपडीधारकाला त्याचे घर गमवण्याचं पाळी येऊ शकते त्यामुळे हा घोटाळा उघडकीस आणणारे प्रकाशवार्ड गृहनिर्माण संस्थेचे मुख्यप्रवर्तक: नविन लादे यांनी सदर प्रकरण एस.आर.ए चे मुख्याधिकारी सतीश लोखंडे यांची भेट घेऊन त्यांना हा प्रकार सांगितला. त्यावर आम्ही अपात्र झोपडीधारकांना पत्र पाठवून कळवले होते असे त्यांनी उडवाउडवीची उत्तर दिले. पण प्रत्यक्षात कुणालाही लेखी अथवा तोंडी कळलेले नाही ज्यांच्यावर ही जबाबदारी होती त्यामुळे आता नव्याने अपात्र झोपडीधारकांना पत्र पाठवू असेही आश्रामन लोखंडे यांनी टिले पण त्याला काहीच अर्थ नाही कृपण

मुबइताल विकासकाना काणत्याहा गांधीचा खातरजमा न करता व
०.३.आणि ३.३ मिळवण्यासाठी बहूतेक ठिकाणी सदनिका वाटप व
ताबापत्र देऊन टाकले. आणि हीच बाब नविन लादे यांनी आव
साहेबांच्या निर्दर्शनास आणून देताच त्यांनी म्हाडा मधील बैठकी नंतर
पत्रकार परिषद घेऊन कुणालाही बेघर होऊ देणार नाही एस.आर.
जी काही पुढील प्रक्रिया सुरु असेल ती चालूच राहु दे मात्र
प्रकरणातील आता ज्या लोकांना जी सदनिका मिळाली आहे त
तिथेच राहु द्या तिथून काढू नका असे आदेश एस.आर.ए.
अधिकाऱ्यांना दिले तर पत्रकार परिषदेत नविन लादे आणि त्यांचे व
अँड अनिल मिश्रा यांनी या संपूर्ण घोटाल्याची सविस्तर महिती फ
या बैठक व पत्रकार परिषदेला हेमंत राठोड, भरत पंचाल, मोहन चौ
रमेश पराते, बळवंत पटेल, मकरंद आवारे राजकुमार सिंग, मनोज पं

आशिष मिश्रा उपस्थित होते.

तुळजाभवानी विद्यालयाच्या धनश्रीला...
तणाव न घेता मन शंत ठेवावे. चांगला आहार घ्यावा, नियमाव्यायाम करावा. यामुळे शरिर हलके होवून दुःख दूर होण्यास मदत तरुणांनी हनुमानाचा आदर्श समोर ठेवून वाटचाल केल्यास यश हम मिळेल, असा आशावादही शेवटी त्यांनी व्यक्त केला. यामुख्याध्यापिका स्वाती केंद्रे, प्राचार्य जी. आर. मुंडे आदी उपस्थित या यशाबद्दल पालकमत्री अमित देशमुख, आ. विक्रम काळे, वि

काहा दिवसाना कागदापत्राचा पूता झाल्यावर त्यान त घर रितसर खेरदी करून त्याना उर्वरीत रक्कम मालक या नात्याने प्रयागबाई मानगिरे याच्या बँक खातेवर भरून खरदीचा आपला व्यवहार पूर्ण केला आणि मानगिरे कुंटबाला ते घर रिकामे करण्यास सांगितले. त्यांनी घर रिकामे केल्यानंतर तो त्या खेरदी केलेल्या घरात राहथला येणार होता. घर विकून आईच्या बँक खातेत पैसे जमा झाल्याने मदन हा आईबरोबर मला माझे घर विकून आलेले पैसे दे म्हणून सारखा भांडण काढीत होता. त्याचे म्हणणे बरोबर होते पण प्रयागबाईला तो ते पैसे घेऊन परत दारूत उडवला तर काय करायचे त्याच्या बायको मुलाचे काय करायचे हा प्रश्न तिच्यसमोर होता. करारातून मिळालेली सगळीच रक्कम मदनने दारूत उडवली होती. त्यामुळे तिचा विश्वास त्याचेवर नव्हता. तो भांडण

खाकीवर्दीवाल्यांचा काहीच नसतो ..

पेस सपवणार आण मला बायका पाराना दशाधडला लावणार असे म्हणत होती. त्यामुळे मदनला आईचा फार राग येत होता. ती आपल्याला आपल्या हक्काचे पैसे देत नाही म्हणून चार चौधांत शिव्या देवूम मारहण ही करीत होता. त्याचा हा प्रकार पाहून शेजान्यांनी आणि त्याच्या नातेवाईकांनी मदनला चार गोष्टी समजावून सांगितल्या होत्या. पण मदन ऐकेल तो कसला. उलट दारू पिझन येवून आईबरोबर भांडण काढून तिला मारहण करीत होता. शुक्रवार दि. २० ऑगस्ट रोजी त्याने फुल्ल दारू पिली होती. तो दिवसभर दारू पित होता. त्याला फक्त घर विकून मिळालेले पैसे पाहिजे होते आणि ते पैसे काही त्याची आई त्याला देत नव्हती. सगळे नातेवाईक आणि शेजारी ही त्याच्या आईच्या बाजूने बोलत होते. म्हणून तो आईवर जास्त चिडला होता. काही करून या म्हातारीला संपवले तरच आपल्याला आपले पैसे मिळतील नाही तर आपल्याला पैसे मिळणार नाहीत असे त्याच्या डोक्यात सतत विचार येत होते. शुक्रवारी तो रात्री १० वाजणेच्या दरम्यान फुल्ल दारू पिझन घराकडे आला. आईने त्याला पहिले जेवून घे म्हणून सांगितले. पण त्याने जास्त दारू ढोसली असल्याने त्याला जेवण नको होते. तो म्हातारी आईला घाण घाण शिव्या देत होता. माझे पैसे मला दे. मला का बुडवेतेस असे म्हणून तो तिच्याबरोबर भांडण काढून तिला मारायला गेला. त्या दोघात नेहमी प्रमाणे या कारणातून वाद विवाद होत असल्याने त्यावेळी शेजान्यांनी ही त्याचेकडे दुर्लक्ष केले होते. त्यातच त्याला दारू जास्त झाल्याने त्याने भडाभडा दरवाज्यात उलटी केली. काही वेळाने त्याच्या आझेच त्याने घाण केलेली जागा स्वच्छ पुसून घेतली. तो तिच्याबरोबर भांडण काढून परत दारू प्यायला गेला. आता तर त्याने जास्तच दारू ढोसली होती. दारूच्या नशेत तो आईविषयी काहीही बरळत होता. ती बिचारी त्याचे सगळे ऐकूण घेऊन उदया सकाळी तुला तुळे पैसे बैकेच्या खाल्यातून काढून देते तु आता गप्प बस. आणि तोंड मिळून कुत्रागत खा म्हणून सांगितल आईने कुत्रा म्हटल्याने त्याला तिचा जास्तच राग आला. तो तिला म्हणाला मला आताच्या आता माझे पैसे पाहिजेत. तू काय वाटेल ते कर. ती त्याला समाजावून सांगत होती. पण तो काही तिचे ऐकत नव्हता. दरम्यान रात्रीचे बारा वाजत आले होते. त्याचा राग शांत होत नसल्याने तो आईला त्या कारणातून मारयला गेला. त्याने तिला भांडणात खाली पाडले. हाता पायाने तो तिला मारत होता. ती बिचारी ओरडत होती. पण नेहमीचे त्याचे हे भांडण असल्याने शेजारी ही कुणी सोडवायला आले नाही. दारूच्या नशेत असलेल्या मदनने आई ओरडत किंचाळत असताना तो जास्तच आक्रमक झाला. त्याने त्या नशेत बाजूला पडलेला एक मोठा दगड उचलला आणि ओरडणाऱ्या आई प्रयागबाईच्या डोक्यात जोरात हाणला. त्यासरशी प्रयाबाईचे डोके फुटून मोठया प्रमाणात रक्तस्राव झाला. ती बिचारी काही वेळातच तडफडत कायमचीच शांत झाली. आई शांत झाल्यावर मदन भानावर आला. त्याला आपल्या हातून आईचा खून झाला असल्याचे बघून त्याच्या पायाखालची जमीन सरकली. त्याही परिस्थिती तो रात्र भर आईच्या मृतदेहा शेजार बसून होता. पहाटे त्याने कुणाला काही समजण्याच्या आत तो घराला बाहेरून कडी लावून पसार झाला. दुसऱ्या दिवशी सकाळी नेहमी प्रमाणे प्रयागबाई या लवकर का उठल्या नाहीत म्हणून आणि त्याच्या घराला बाहेरून कडी कशी काय लागली आहे हे बघून शेजारच्या लोकांना शंका आली. त्यातच दरवाज्याच्या फटीतून रक्ताचा सडा बाहेर आल्याने ते रक्त ही घटू हाषऊन दरवाज्याच्या बाहेर पर्यंत आल्याने शेजान्यांनी कडी काढून आत जावून पाहिले असता त्यांना प्रयागबाई मानगिरे या रक्ताच्या थारोल्यात निपचिप पडल्या असल्याचे दिसल्या. त्याच्या शेजारी रक्ताने माखलेला दगड ही पडला होता. ही खूनाची घटना सकाळ सकाळी शेजारच्या लोकांना समजताच त्यांनी घटनास्थळी धाव घेतली. त्यात मयत प्रयागबाई यांचा मुलगा मदन हा त्याना दिसत नव्हता. त्या दोघांचे रात्री भांडण शेजान्याना ऐकू येत होते. त्यानेच हा प्रकार केल्याचे त्याच्या लक्षात आल्यावर एका शेजान्याने या घटनेची माहिती चौसळ पोलीसांना दिली. खूनाची ही घटना पोलीसांना समजल्याने पोलीस ही तातडीने घटनास्थळी दाखल झाले. त्यांनी शेजान्यांकडून या घटनेची माहिती घेतली. त्यांनी घटनेचा पंचनामा करून मृतदेह शबविच्छेदानासाठी गेवराई येथील सरकारी रुणालयात पाठवून देऊन या घटनेचा तपास चालू केला. या घटनेनंतर संशयीत मदन मानगिरे हा पळून गेल्याने पोलीस त्याचा शोध घेवू लागले होते. त्याच्या मागावर पोलीस असताना तो गेवराई येथे एका दारूच्या गुत्यावर असल्याचे पोलीसांना समजल्याने पोलीसांनी तातडीने हालचाल करीत त्याला गेवराई येथून ताब्यात घेऊन चौसळा पोलीस स्टेशनला आणून त्याचेकडे या घटनेची चौकशी करत असताना तो

उपसचालक डा. गणपतराव मार, पुणे शिक्षण सचालक कायलयात

उत्तरायणाना डॉ. बद्रा आहेच, रसवानाविकास वृत्ता अधीक्ष, वाच
चे अरमन सुधाकर तेलंग, मुख्याध्यापक संघटनेचे अध्यक्ष प्रकाश देशमु
प्राचार्य संगमेश्वर केंद्रे, संस्थेच्या विधी सल्लगागर राणी केंद्रे, करिशमा वै
मुख्याध्यापक आर. पी. मुंडे, विजयकुमार लोहारे, वर्षा स्वामी, शिवकु
चिकले आर्दीनी अभिनंदन केले.

महसूल विभागाच्या जमिनीवरील...

होत असून पालिकेने शास्ती प्रमाणे कर आकारणी करून मालमत क्रमांक १८५ वरील अनधिकृत गाळ्यांवर कर आकारणी केली असून त्यामध्ये ही मोठ्या प्रमाणावर भ्रष्टाचार झाला असून ही कर आकारणी तात्काळ रद्द करावी व सर्व अनधिकृत बांधकामांवर पालिकेने त्वारी कारवाई करावी अन्यथा उच्च न्यायालयात या विरोधात दाद मागित जाईल असा इशारा सिद्धेश्वर कामुर्ती यांनी पत्रकारांशी बोलताना दिला आहे.

३० ग्राम वजनाचे चांदीचे दागिने व इतर असा असा

३० ग्राम वजनाच चादाच दागण व इतर असा असा ए
४,३४,९०० रुपयांचा मुद्रेमाल जप करण्यात आला असून चौकडे
आरोपीने १३ गुन्ह्याची माहिती दिली आहे. यातील सर्व गुहे याच न
विरार पोलीस ठाण्यात नोंदवण्यात आले होते. सदर आरोपी दिवसा
परिसराची रेखी करून घरफोडी करण्याचे ठिकाण हेरायचा आणि स
म्हारेटी क्षायाचा अभी व्याप्ती कार्यापात्री होती मत मन्त्राचा त

